

Marjo Matikainen-Kallström
kansanedustaja

Auttaako puolivälin tarkistus?

■ Lissabonin strategia on loistava paperi. Tällä hetkellä suurin pelko onkin se, että sellaiseksi se myös jää – paperiksi. Euroopan unionin jäsenvaltioiden sitoutuminen strategiaan on ollut heikkoa ja yhteinen solidarisuus ja yhteiset pyrkimykset ovat jääneet taka-alalle, kun valtiot ovat pyrkineet ajamaan ensisijaisesti omia etujaan.

Vilpittömästi on toivottava, että EU:n jäsenmaat suurimmasta pienimpään ottavat Lissabonin strategian uuden alun erittäin vakavasti ja sitoutuvat sen tiivistettyjen ja karsittujen tavoitteiden toteuttamiseen omalta osaltaan.

Pohjois-Amerikan ja Aasian hurja kiri BKT:n nousuprosenteista t&k-määrärahojen kasvuun jättää meidät auttamattomasti jälkeensä tai itse asiassa on jo jättänyt. Samalle viivalle muun maailman kanssa emme pääse, elleivät jäsenmaat tee parastaan tai vieläkin enemmän.

Meillä Suomessa on varsinkin tiedepiireissä osattu itsekkin ymmärtää mihin suuntaan kehitystä on vietävä, jotta säilyisimme kilpailukykyisinä globaaleilla markkinoilla. Siitä on osoituksena Suomen t&k-rahoitus, joka on enemmän kuin EU:n edellyttämät 3 prosenttia BKT:sta. Meille on myös selvää, että sekään ei riitä.

Yliopistojen ja korkeakoulujen perustutkimuksen riittävästä ja riippumattomasta rahoituksesta on pidettävä aikaisempaa enemmän huolta. Erityisen huolestuttavaa on, että huolimatta Suomen innovatiivisesta ilmapiiristä, harva täällä tehtävistä keksinnöistä jää toteutettavaksi Suomeen tai sille haetaan patenttia. Innovaation ja sen tuotteistamisen välinen rotko on keinolla millä hyvänsä pystyttävä ylittämään. Tämän riippusillan rakentajia tarvitaan niin korkeakouluihin kuin yrityksiinkin.

Valtioiden päämiehet voivat allekirjoittaa Euroopan neuvostossa strategioita ja uudistuksia toinen toisensa perään kuinka paljon tahansa. Se ei riitä. Vasta kun jäsenvaltioiden poliittiset päättäjät ottavat vastuunsa ja tekevät, joskus kipeitäkin, päätöksiä näiden strategioiden toteutumiseksi, silloin meillä on toivoa saavuttaa asetetut päämäärät. Viimeistään nyt – juuri tällä hetkellä – olisi tehtävä päätöksiä kilpailukyvyyn ja tuottavuuden, työtömyyden ja työmarkkinoiden, ikääntymisen ja hyvinvointivaltion turvaamisen ongelmien ratkaisemiseksi.

Tärkeää olisikin EU:n tavoitteiden lisäksi asettaa meille omia tavoitteita, jotka ovat selvästi EU:n tavoitteita korkeammalla. Kansallisten kilpailukykytavoitteidemme tulee olla kunnianhimoisempia kuin Lissabonin strategia. Pienenä kotimarkkina-alueena Suomi on kansantaloudellisesti erittäin riippuvainen paitsi EU:n sisämarkkinoista, myös globaaleista markkinoista.

Vuosi 2006 tulee näyttämään miten hyvin Lissabonin strategian uusi alku ja jäsenmaiden omat kansalliset toimenpideohjelmat lähtevät käyntiin. Meidän kaikkien Euroopan unionin kansalaisten on syytä pitää peukut ja varpaatkin pystyssä tämän uuden alun onnistumiselle. □